

Rừng Thông Đà Lạt

Bàn tay em, anh cầm hôn
chao ôi là cái nhớ thương hiện hình!
Em không nói, em làm thinh
để mình anh nói một mình với em!

Một cái thêm, một miếng thêm
tay em không khéo mà mềm như nhung
lát anh mua vóc lụa hồng
về em may áo cho bằng bình bay...

Ôi bàn tay! Ôi bàn tay
cái hôm nào đó, cái ngày trong mơ...
đất trời lúc đó toàn thơ
đời sau vẫn như bây giờ chắc vui?

Cầm tay em mình lên đồi
rừng thông thưa thớt thì người thế thông...
mai kia nhốt mặt trời hồng
mình hôn cho thỏa đường vòng năm châu...

*"Người đi đâu? Người đi đâu?
Cánh buồm nâu! Cánh buồm nâu! Cánh buồm!"
Thơ Nguyễn Bính nhớ mà buồn
Quê Hương mình...một vở tuồng chiêm bao!*

Trần Vấn Lệ